

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.611/2021/16.

A tanács tagjai: Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke
Dr. Figula Ildikó előadó bíró
Dr. Kovács András bíró

A felperes: felperes
(cím1)

A felperes képviselője: Czövek és Deme Ügyvédi Iroda
Dr. Deme János ügyvéd
(cím2)

Az I. rendű alperes: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság
(1117 Budapest, Budafoki út 60.)

Az I. rendű alperes képviselője: Dr. Konyhás Szilvia r. ezredes, igazgató és
Dr. Tóth Bernadett kamarai jogtanácsos

A II. rendű alperes: Belügyminiszter
(1051 Budapest, József Attila utca 2–4.)

A II. rendű alperes képviselője: Dr. Bányai György kamarai jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Törvényszék

6.K.702.844/2021/14. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 6.K.702.844/2021/14. számú ítéletét hatályában fenntartja;
- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint és a II. rendű alperesnek 21.000 (huszonegyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget;
- kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az algériai állampolgár felperes első alkalommal 2007-ben kapott tartózkodási kártyát magyar állampolgárságú házastársára tekintettel, majd 2018. május 4-én hosszabbítás iránti kérelmet terjesztett elő, melynek eredményeként 2028. május 31-ig érvényes állandó tartózkodási kártyával rendelkezett.

[2] Az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága Engedélyügyi Osztálya (a továbbiakban: elsőfokú idegenrendészeti hatóság) 2020. július 28-án tájékoztatta 106-1-49056/5/2020-Át. számon a felperest arról, hogy a 2019. január 1-jén hatályba lépett jogszabályváltozásokra figyelemmel a magyar állampolgárok harmadik országbeli állampolgár családtagjaira vonatkozó eljárásokban a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) rendelkezéseit kell alkalmazni. A hatósági ellenőrzés tárgyú tájékoztatás szerint a felperes 2019. január 1. napján hatályba lépő jogszabályváltozások miatt nem jogosult állandó tartózkodási kártyára, ezért a felperest felhívást kapott, hogy tartózkodási engedély iránti kérelmét 2020. augusztus 31-éig terjessze elő.

[3] A felperes 2020. augusztus 31-én terjesztette elő családi együttélés biztosítása céljából tartózkodási engedély kérelmét az elsőfokú idegenrendészeti hatóságnál. A belföldi kérelmezés alátámasztásaként méltányossági körülményként megjelölte, hogy állandó tartózkodási kártyával rendelkezik.

[4] Az elsőfokú idegenrendészeti eljárásban 2020. szeptember 4-én a felperes házastársa állandó lakcímeként bejelentett cím³ szám alatti ingatlanban tartottak helyszíni ellenőrzést, mely lakcímre a felperes 2020. augusztus 27-én jelentkezett be.

[5] 2020. szeptember 7-én a felperes korábbi bejelentett lakcímén, cím⁴ szám alatti címen volt helyszíni ellenőrzés, ahol az ellenőrzés időpontjában a lakásban senkit nem találtak otthon, de egy, az épületben lakó személy arról tájékoztatta az ellenőrzést végzőket, hogy felismeri a felperest, aki Anna nevű feleségével él együtt az ingatlanban.

[6] Az elsőfokú idegenrendészeti hatóság a helyszíni ellenőrzésen tapasztaltak eredményeként megállapította, hogy valószínűsíthető, hogy a felperes nem élt és nem él életvitelszerűen a feleségével egy háztartásban.

[7] Az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 2020. szeptember 14-én megkereséssel élt a Terrorelhárítási Központ (a továbbiakban: TEK), a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) és az Alkotmányvédelmi Hivatal (a továbbiakban: AH) felé, szakhatósági vélemény kérése miatt.

[8] A TEK Felderítési Igazgatóság Elemző Főosztálya 2020. október 7-én kelt 30100-9305/2020.A5 számú szakhatósági véleményében a felperes részére az állandó tartózkodási kártya megtartását nemzetbiztonsági kockázat miatt nem javasolta.

[9] A BRFK 2020. október 14-én kelt véleménye szerint a felperes vonatkozásában nem volt megállapítható, hogy tartózkodása sérti-e Magyarország közrendjét vagy közbiztonságát. Az AH/70440-4/2020-2. számú szakhatósági vélemény szerint a felperes tartózkodása nem sérti Magyarország nemzetbiztonsági érdekét.

[10] Az elsőfokú idegenrendészeti hatóság a rendelkezésére álló adatok ismeretében 2020. október 29-én kelt, 106-1-49056/16/2020-Át. számú határozatában a felperes részére kiállított tartózkodási kártyát visszavonta, melynek indokaként egyrészt hivatkozott arra, hogy a felperesnek magyar állampolgárral tényleges életközössége nem állt fenn, másrészt arra, hogy a felperes tartózkodása a TEK szakhatósági állásfoglalása szerint veszélyezteti Magyarország nemzetbiztonságát.

[11] Az elsőfokú határozattal szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő, melyet az I. rendű alperes bírált el, és 2021. február 11-én kelt, 106-Át-4105/2/2021. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[12] A másodfokú idegenrendészeti eljárásban 2020. december 18-án az I. rendű alperes megkereséssel élt a II. rendű alperes, mint másodfokú szakhatósági felé. A II. rendű alperes 2021. január 19-én kelt, BM/1114-2/2021. számú állásfoglalásában a TEK elsőfokú szakhatósági állásfoglalását helybenhagyta, megállapítva, hogy az elsőfokú szakhatósági állásfoglalást megalapozó adatokat megvizsgálta, melynek eredményeként a szakhatósági állásfoglalás megváltoztatása nem indokolt.

[13] Az I. rendű alperes határozata indokolása a tartózkodási kártya visszavonása jogszabályi alapjaként a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (a továbbiakban: Szmvtv.) 94. § (4) bekezdés b) pontjára hivatkozott, azaz arra, hogy a II. rendű alperes szakhatósági állásfoglalása szerint a felperes tartózkodása veszélyezteti Magyarország nemzetbiztonságát.

A kereseti kérelem és a védírat

[14] A felperes kereseti kérelmében az I. rendű alperes határozatának elsőfokú határozatra kiterjedő hatályú megsemmisítését kérte, és állította, hogy a TEK elsőfokú és a BM másodfokú szakhatósági állásfoglalása is jogsértő, a kereseti kérelemben hivatkozott kúriai ítéletek, és az Európai Unió Bírósága hivatkozott ítéletei miatt is.

[15] Elsődlegesen azt sérelmezte, hogy az elsőfokú idegenrendészeti hatóság úgy indított a felperessel szemben idegenrendészeti eljárást hivatalból, hogy a Harmtv. 88/K. §-át figyelmen kívül hagyta, őt nem vonta be az eljárásba, mellyel a felperes garanciális ügyféli jogai sérültek, és megsértésre került a Harmtv. 88/K. § (4) és (5) bekezdése is. A kereset szerint ez rendkívül súlyos jogszabálysértésnek minősül, melynek alátámasztására hivatkozott a Kúria 8/2017. számú elvi határozatára.

[16] Sérelmezte, hogy az elsőfokú idegenrendészeti határozat tényleges életközösség hiányára alapította döntését, egyrészt állította, hogy vele szemben az Szmvtv. 94. § (2) bekezdés f) pontja nem alkalmazható, másrészt, hogy nem állja meg a helyét az a hatósági megállapítás, hogy ne élne tényleges életközösségben feleségével.

[17] A szakhatósági állásfoglalással összefüggésben elsősorban az Európai Unió Bírósága C-300/11. számú ügyben hozott ítélet indokolására, másrészt az EJEB Boultif kontra Svájc (54273/00.) ügyben hozott ítéletére hivatkozva állította, hogy nem lett volna mellőzhető azon okok lényegének közlése, mely a határozat alapját, azaz a nemzetbiztonsági kockázat megállapítása alapját képezték. Sérelmezte, hogy a döntésből nem tűnt ki, hogy a felperes

javára értékelte volna vagy milyen módon értékelte azt, hogy beteg feleségét több, mint egy évtizede gondozza, s hogy egyáltalán értékelte-e a felperesnél a hazánkban eltöltött évtizedeket és magyar nyelv tudását.

[18] Az I. rendű alperes védiratában a kereset elutasítását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy a családi együttéléssel kapcsolatos kereseti érvek közömbösek, tekintve, hogy az I. rendű alperes döntése már kizárólag a nemzetbiztonsági kockázat miatt vonta vissza a felperes tartózkodási kártyáját.

[19] Az I. rendű alperes védirata szerint a felperes alaptalanul hivatkozott eljárási szabálysértésre, kiemelve, hogy a felperes élhetett a másodfokú eljárásban fellebbezési jogával, iratbetekintési jogával, bizonyítékokat ismerhetett meg, s ezáltal megalapozott jogorvoslati kérelmet terjeszthetett elő, azaz az értesítés elmaradása nem tekinthető az ügy érdemére kiható jogszabálysértésnek.

[20] Kiemelte, hogy az Szmtv. 94. § (5) bekezdése egyértelművé teszi, hogy a Harmtv. 87/B. § (4) bekezdése alapján be kellett szereznie a szakhatósági állásfoglalást.

[21] A védirat szerint a felperes által hivatkozott EUB ítélet azért nem bír relevanciával, mert a felperes nem tartozik a hivatkozott ítéletben értelmezett európai uniós irányelv hatálya alá.

[22] A II. rendű alperes védiratában szintén a kereset elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint az I. rendű alperes helyesen járt el, amikor a felperes tartózkodási kártyájának visszavonásáról rendelkezett, tényállás feltárási kötelezettségének eleget tett, és helyes jogszabályok alkalmazásával helyes jogi következtetést levonva hozta meg döntését.

[23] A szakhatósági állásfoglalás körében hivatkozott arra, hogy a Harmtv. 87/A. § (1) bekezdése felhatalmazást ad az idegenrendészeti eljárás által szabályozott eljárásokban szakhatóságok kijelölésére, s a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007. (V. 24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Harm.Vhr.) 97/A. § (1) bekezdése és 97. § (1) bekezdése ilyen szabály. A Harmtv. 87/B. § (4) bekezdése szerint pedig a szakhatóság állásfoglalása a szakkérdés tekintetében kötelező volt az eljáró I. rendű alperes idegenrendészeti hatóságra.

[24] A II. rendű alperes védirata a felperes Harmtv. 88/K. § megsértésére történő hivatkozását az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással nem járó körülménynek értékelte. Utalt a Kúria Kfv.II.37.765/2020/14. számú végzése elvi tartalmára, mely szerint az indoklás és tényállás tisztázási kötelezettség megsértése a minősített adaton alapuló határozat esetében nem értelmezhető.

[25] Érvelt amellet, hogy a keresetben hivatkozott Európai Unió Bírósága döntése nem releváns, tekintve, hogy a felperes nem tartozik az EUB C-300/11. számú ítéletében vizsgált irányelv személyi hatálya alá.

Az elsőfokú bíróság döntése

[26] A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetét mint megalapozatlan elutasította a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozva.

[27] Az ítélet indokolása idézte a döntésénél figyelembe vett jogszabályi rendelkezéseket; az Szmtv. 94. § (4)-(5) bekezdéseit, a Harmtv. 87/A. § (1)-(4) bekezdéseit, a 87/B. § (4) bekezdését, a Harm.Vhr. 97. §-át, és a Harmtv. 88/K. § (3)-(4)-(5) bekezdéseit.

[28] Az indoklás megállapította, hogy a felperes keresete a családi együttéléssel összefüggő érvekre indokolatlanul hivatkozott, figyelembe véve, hogy az I. rendű alperes határozata kizárólag nemzetbiztonsági kockázat miatt, az Szmtv. 94. § (4) bekezdés b) pontjára alapította a tartózkodási kártya visszavonását.

[29] Az indokolás szerint bár az elsőfokú hatóság elmulasztotta a Harmtv. 88/K. §-ában foglalt értesítési kötelezettségét, ez azonban nem vezetett automatikusan a határozat megsemmisítéséhez, ugyanis az adott eset egyedi körülménye alapján megállapítható volt, hogy nem változtatott volna lényegi döntésen az, ha a felperes az elsőfokú eljárásban bármilyen nyilatkozatot tesz. Rögzítette, hogy a helyszíni ellenőrzés alkalmával már tett nyilatkozatot, másrészt a szakhatósági állásfoglalásra alapított döntéssel szemben nem volt helye ügyféli ellenbizonyításnak. Utalt arra, hogy az elsőfokú idegenrendészeti hatóság az eljárás megindításának kezdő momentumaként a felperest értesítette arról, hogy a 2019. január 1-jén hatályba lépett jogszabályváltozások folytán állandó tartózkodási kártyára már nem jogosult. Ennek eredménye volt, hogy a felperes a 2020. augusztus 31-én családi együttélés biztosítása céljából tartózkodási engedély kiadása iránti kérelmet terjesztett elő. A bíróság szerint a felperes tisztában volt azzal, hogy tartózkodási státuszával kapcsolatos eljárás folyik, s azzal is, hogy jogszabályváltozás folytán állandó tartózkodási kártyára nem jogosult.

[30] Az indokolás a szakhatósági állásfoglalással összefüggésben utalt arra, hogy töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy nincs indokolási kötelezettsége a szakhatósági állásfoglalással összefüggésben az idegenrendészeti hatóságnak. Kiemelte, hogy a minősített adatokat nem lehet az idegenrendészeti hatóságnak megjeleníteni, s mivel nem térhet el a szakhatósági állásfoglalástól, ezért indokolási kötelezettség sem terhelheti. Az ítélet indokolása utalt arra, hogy a bíróság betekintett a szakhatósági állásfoglalás irataiba, s megállapította, hogy a minősített iratokban foglalt adatok elegendő indokul szolgáltak az idegenrendészeti hatóság döntéséhez.

[31] Az indokolás szerint a felperes az Európai Unió Bírósága gyakorlatára eredménytelenül hivatkozott, ugyanis az EUB által vizsgált irányelv hatálya alá a felperes nem tartozik.

[32] Összességében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű alperes a tényállást teljes körűen feltárta, erre alapítottan helyes jogszabályi következtetések levonásával helyes döntést hozott, a kereset megalapozatlan.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelmek

[33] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését – helyesen: megváltoztatását – és a közigazgatási cselekmények megsemmisítését, és a közigazgatási szervek új eljárás lefolytatását kérte, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és a bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. A felülvizsgálati kérelem befogadása indokaként a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab), ac) és ad) alpontjaira hivatkozott.

[34] A felülvizsgálati kérelem nagyjából megismételte a kereseti kérelemben előadottakat, mind az idegenrendészeti eljárás megindításának elmaradásával összefüggésben, mind a tényleges életközösség fennállása vonatkozásában, és a TEK, valamint II. rendű alperes véleményével összefüggésben is.

[35] Ismételten hivatkozott arra, hogy a Harmtv. 88/K. § (4)-(5) bekezdéseit a megelőző eljárásban megsértették, mert nem értesítették az eljárás megindításáról, mely hiba szerinte már másodfokon nem volt orvosolható.

[36] Többször visszatérően hivatkozott a Kúria 8/2017. számú elvi határozatára, amelyből szó szerint idézte, hogy egy garanciális szabály figyelmen kívül hagyása az ügy érdemére kiható eljárásjogi jogszabálysértés akkor is, ha azonos döntés születne. E körben utalt több Fővárosi Közigazgatási és Munkaügy Bíróság által hozott ítéletre is.

[37] A felülvizsgálati kérelem szerint az elsőfokú bíróság a Kp. 59. § (1) bekezdését megsértette, azaz eljárási szabályt sértett azzal, hogy az elsőfokú bírósági eljárás során a tárgyalásra nem idézte a felperest személyesen, csak jogi képviselőjét.

[38] Megismételte a nemzetbiztonsági kockázat körében beszerzett szakhatósági állásfoglalással szembeni érvelését is, e körben a Kúria Kfv.III.37.559/2012/4. és a Kfv.III.37.559/2012/4. számú ítéletére utalt. Hivatkozott továbbá az Európai Unió Bírósága C-300/11. számú ügyben hozott ítéletére, annak 47., 49., 51., 52., 56., 57., 61., 62. és 63. pontjait szó szerint idézte, és állította, hogy az EUB ítéletéből az a következtetés vonható le, hogy a nemzeti hatóságok által meghozott határozatok okainak pontos és teljeskörű közlése nemzetbiztonsági érdekre hivatkozással bár elviekben mellőzhető, de nem mellőzhető azon okok lényegi közlése, amelyek a határozat alapját képezik. A felperes érvelése szerint az adott ítéletben kimondott elvi tétel a felperesre is vonatkoztatható, figyelemmel arra, hogy az Európai Parlament és Tanács 2004/38/EK irányelve hatálya alá tartozik.

[39] Megismételte az EJEB Boultif kontra Svájc (54273/00.) ügyben hozott ítéletre történő hivatkozását is, amely ítélet szerint a közrendre, közbiztonságra és nemzetbiztonságra vonatkozó veszély valódiságát, közvetlenségét és súlyosságát megfelelő szempontok teljes körű megvizsgálásával és figyelembevételével megfelelő mérlegeléssel kell értékelni, melynek szerinte a jogvita középpontjában álló határozat nem tett eleget, mert nem tűnik ki, hogy a felperes javára értékelte volna vagy milyen módon értékelte, hogy a felperes feleségét több, mint egy évtizede ápolja, s hogy már évtizedeket töltött Magyarországon.

[40] Utalt arra, hogy a Fővárosi Törvényszék hasonló kérdésben az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezte.

[41] A Kúria előtti eljárásban a tárgyalás napján csatolta a Budapesti Rendőr-főkapitányság VI. kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya 01060/1672/2020.pü. számú, 2022. március 2-án kelt, a felperessel szemben közveszéllyel fenyegetés büntettének megalapozott gyanúja miatt folyamatban volt büntetőeljárás megszüntetéséről szóló határozatot, melynek rendelkező része szerint a bizonyítási eszközök alapján nem volt megállapítható a bűncselekmény elkövetése. A felperes új körülményként állította, hogy a TEK a határozatban említett büntetőeljárás miatt, a büntetőeljárás megindítását követően emelt kifogást a felperessel szemben.

[42] Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az ítélet hatályában való fenntartását indítványozta, hivatkozva arra, hogy a felülvizsgálati eljárással érintett ítélet nem jogszabálysértő, az I. rendű alperes másodfokú közigazgatási határozata megalapozott, sem eljárási, sem anyagi jogi jogszabálysértést a hatóság nem követett el.

[43] Az I. rendű alperes szerint a felülvizsgálati kérelem alaptalanul állította az eljárás megindításának elmaradásához kapcsolódóan garanciális ügyféli jogai sérelmét, és csak állította, de nem bizonyította, hogy ez kihatott az ügy érdemére.

[44] A felülvizsgálati ellenkérelem szerint az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 2020. július 6-án kelt levélben tájékoztatta a felperest arról, hogy tartózkodási jogát a Harmtv. 88/C. §-a alapján ellenőrzi, és amennyiben jogsérelmet észlel, hivatalból eljárást indít. A felperes a tájékoztatás alapján tehát tisztában volt azzal, hogy a hatóság vizsgálja a tartózkodási jogának gyakorlását. Hivatkozott arra, hogy a felperes 2020. szeptember 22-től jogi képviselővel vett részt az eljárásban, s a kétfokú közigazgatási eljárás során élni tudott ügyféli jogaival.

[45] A felülvizsgálati ellenkérelem szerint a felperes alaptalanul hivatkozott jogsértésre azzal összefüggésben, hogy őt személyében a Fővárosi Törvényszék a tárgyalásra nem idézte,

ugyanis a Pp. 136. § (1) és (4) bekezdése együttes értelmezése szerint a bíróság jogszerűen mellőzheti a felperes idézését.

[46] Az I. rendű alperes alaptalannak értékelte a felülvizsgálati kérelem szakhatósági állásfoglalással kapcsolatos kifogását is. Hivatkozott arra, hogy jogszabály annak beszerzését kötelező teszi, az állásfoglalás pedig a Harmtv. 87/B. § (4) bekezdése alapján szakkérdés tekintetében kötelező volt az idegenrendészeti hatóságra. Kúriai gyakorlatra hivatkozva állította, amennyiben a hatóság minősített adatokra figyelemmel kialakított véleményre alapozza a döntését, akkor a határozat nem tartalmazhatja ezeket a minősített adatokat (Kfv.VI.37.640/2018/9., Kfv.III.37.047/2019/8.). Utalt arra, hogy a felperes nem kezdeményezte a szakhatósági állásfoglalást kiadó nemzetbiztonsági szervnél a minősített adatokba történő betekintést, holott nem volt a közigazgatási eljárás során elzárva attól, hogy megismerés iránti kérelmet terjesszen elő.

[47] Alaptalannak találta a felperes C-300/11. számú Európai Unió Bírósága ítéletére történő hivatkozását, tekintve, hogy a felperes nem tartozik a 2004/38/EK irányelv hatálya alá. Tévesnek értékelte a felperes hivatkozását az EJEB Boultif contra Svájc ügyben hozott ítéletére is, utalva arra, hogy a felperes esetében az idegenrendészeti hatóság kiutasítást nem rendelt el, a Boultif-ügyben pedig a kiutasítás arányosságának követelményét határozta meg a bíróság.

[48] A II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében szintén az ítélet hatályában való fenntartását kérte, állítva, hogy az ítélet a jogszabályoknak megfelelt, eljárásjogi szabálysértés nem történt, és a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben nem tért el.

[49] A felülvizsgálati ellenkérelem ismertette a Harmtv. közigazgatási jogvitában alkalmazott rendelkezéseit, kiemelten a szakhatóságokra vonatkozó Harmtv. 87/A. § (1) bekezdését, Harmtv. 87/B. § (4) bekezdését és a Harm.Vhr. 97/A. § (1) bekezdését, valamint a minősített adatok védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Mavtv.) megismerési engedélyre vonatkozó szabályozását. Több kúriai döntést megjelölve hivatkozott arra, hogy a szakhatósági állásfoglalások kötik az idegenrendészeti hatóságot, és a bíróság a nemzetbiztonsági ellenőrzés adatait, következtetéseit nem bírálhatja felül, kizárólag arról dönthet, hogy javaslatban foglaltak kellően alátámasztottak-e az adatokkal.

[50] Utalt arra, hogy az elsőfokú idegenrendészeti hatóság a TEK nemzetbiztonsági kockázatot megállapító szakhatósági állásfoglalása, míg az I. rendű alperes a II. rendű alperes által kibocsátott szakhatósági állásfoglalás alapulvételeivel jutott arra a következtetésre, hogy a felperes tartózkodása sérti Magyarország nemzetbiztonsági érdekét, mely körülmény a határozatok indokolásában rögzítésre is került. Mindkét határozat kifejtette, hogy a TEK állásfoglalását megalapozó adatok a Mavtv. alapján minősített adatok, és a Mavtv.-ben foglaltak szerint az érintett – a minősítő által kiadott külön engedély alapján, külön közigazgatási hatósági eljárás keretében – megismerheti azokat. A felperest tehát az eljárás idegenrendészeti hatóságok, betartva a titokvédelmi szabályokat, megfelelően tájékoztatták a minősített adatok megismerési lehetőségéről, módjáról. Utalt arra, hogy egységes és töretlen a joggyakorlat a tekintetben, hogy a szakhatósági állásfoglaláson alapuló döntés nem tartalmazhatja a minősített adatokat.

[51] A II. rendű alperes szerint is alaptalan volt a felperes eljárás jogszértésre történő hivatkozása, állította, hogy az idegenrendészeti hatóságok részéről az ügy érdemére kiható lényeges eljárás szabálysértés nem történt, s a felperes sem jelölte meg sem a keresetében, sem a felülvizsgálati kérelmében azt a konkrét eljárás cselekményt, amelytől amiatt esett el, hogy az elsőfokú idegenrendészeti hatóság nem idézte őt személyes megjelenésre.

[52] A II. rendű alperes szerint a felperes alaptalanul hivatkozott mind az Európai Unió Bírósága, mind az EJEB ítéletére, tekintve, hogy azok az adott ügyben relevanciával nem bírnak.

A Kúria döntése és jogi indokai

[53] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § alkalmazásával befogadta, majd a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése alapján elvégzett, a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelmek keretei közötti vizsgálat eredményeként megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem alaptalan az alábbiak miatt.

[54] A felülvizsgálati kérelem eredménytelenül állította az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértésként a Harmtv. 88/K. § (4) bekezdésének elsőfokú bíróság részéről is megállapított megsértését. A Kp. 88. § (1) bekezdés c) pontjából következik, hogy amennyiben egy eljárási szabályszegésnek az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása nem volt, az a kereset elutasítását eredményezi.

[55] Annak a kérdésnek a megítélése, hogy egy eljárási szabályszegés az ügy érdemére kihatással van-e, az eljárás egésze vonatkozásában vizsgálandó. (Kfv.V.35.107/2019/5.) A Kúria irányadónak tartja az Alkotmánybíróság 6/1998. (III. 11.) számú határozatát, mely szerint az eljárás egészének és körülményeinek a mérlegelése figyelembevételével lehet megítélni azt, hogy egy adott eljárás tisztessége volt-e, vagy sem. Egyes részelemek hiánya ellenére lehet egy eljárás tisztességes, és az összes részletszabály betartása ellenére is lehet egy eljárás nem tisztességes.

[56] A konkrét jogvitához kapcsolódó megelőző eljárásban kiemelendő, hogy a felperest az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 106-1-49056/5/2020-Át. számú, 2020. július 6-án kelt, a felperes részéről 2020. július 28-án átvett okirattal tájékoztatta arról, hogy a Harmtv. 88/K. § (2) bekezdése szerint, amennyiben az idegenrendészeti hatóság jogsértést észlel, hivatalból idegenrendészeti eljárást indít. Egyben felhívta a felperest, hogy terjessze elő tartózkodási engedély iránti kérelmét, és tájékoztatta az idegenrendészeti szabályozásban 2019. január 1-jével bekövetkezett változásról. Ennek a levélnek az eredményeként a felperes előterjesztette 2020. augusztus végén tartózkodási kártya iránti kérelmét is, 2020. augusztus 27-én bejelentkezett házastársa címére.

[57] A szakhatósági állásfoglalások beszerzésére, és a felperes bejelentett lakóhelyén a helyszíni ellenőrzésre is a tájékoztató levél átvétele után került sor. A felperes emellett 2020. szeptember 22-étől jogi képviselővel vett részt az eljárásban, és ügyféli és jogorvoslati jogát az elsőfokú idegenrendészeti határozat 2020. október 29-ei meghozatalát követően is maradéktalanul gyakorolni tudta.

[58] Emellett a Kúria megjegyzi, hogy a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Kúria 8/2017. számú közigazgatási határozatához kapcsolódó tényállás lényegesen eltér a perbeli tényállástól, ugyanis a hivatkozott ügyben egy erdőterület engedély nélküli igénybevételéhez kapcsolódó eljárásban a kétfokú hatósági eljárásban az erdőrészleten található ingatlan tulajdonosát nem tekintették ügyfélnek. (Kfv.IV.37.936/2015.)

[59] A felülvizsgálati kérelem alaptalanul állította a Kp. 59. § (1) bekezdése sérelmét, hivatkozva arra, hogy a felperest nem, csak a jogi képviselőt idézte a bíróság a közigazgatási per tárgyalására. A Kp. 26. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 136. § (1) bekezdése szerint ha a félnek meghatalmazottja van, a bíróság az iratokat a meghatalmazottnak kézbesíti. Bár a Pp. 136. § (4) bekezdése szerint ez az idézésre akkor nem vonatkozik, ha a bíróság a felet személyes megjelenésre idézi, az elsőfokú eljárás irataiból azonban egyértelmű, hogy a bíróság nem idézte a felet személyes megjelenésre. A felperes kereseti kérelmében nem kezdeményezte a felperes személyes meghallgatását, sőt, kérte a tárgyalás távollétében történő megtartását is.

Emellett az elsőfokú eljárás első tárgyalásán a felperes képviselője nem kifogásolta a felperes idézése elmaradását.

[60] A felülvizsgálati kérelem a tényleges életközösség kérdésével indokolatlanul foglalkozott, figyelemmel arra, hogy az I. rendű alperes határozata a tartózkodási kártya visszavonásának okát kizárólag a nemzetbiztonsági kockázatban jelölte meg, a közigazgatási per tárgya pedig az I. rendű alperes másodfokú idegenrendészeti hatósági döntése volt, a II. rendű alperes szakhatósági állásfoglalásával együtt.

[61] A felülvizsgálati kérelem alaptalanul hivatkozott a II. rendű alperes szakhatósági állásfoglalásával összefüggésben az indokolási kötelezettség megsértésére is.

[62] A következetes kúriai gyakorlat szerint a minősített adatokon alapuló határozat vonatkozásában az indokolási kötelezettség nem értelmezhető (Kfv.II.37.765/2020/14.), és nem sérti az indokolási kötelezettséget, ha az idegenrendészeti hatóság határozatát kizárólag a TEK minősített adatokon alapuló javaslatára alapítja (Kfv.III.38.118/2014/6.). Az, hogy a minősített adatokon alapuló szakhatósági állásfoglalás indokolást nem tartalmaz, a sajátos jogszabályi környezetre tekintettel nem jogsértő, a határozatot hozó hatóság döntését sem teszi azzá (Kfv.II.37.983/2020/10.).

[63] A Kúria a II. rendű alperes másodfokú szakhatósági állásfoglalása, és a TEK állásfoglalása irataiba a felülvizsgálati eljárásban betekintett, és megállapította, hogy az iratok a nemzetbiztonsági kockázat fennálltát igazolták.

[64] A felülvizsgálati kérelem az Európai Unió Bírósága előtt C-300/11. számú ZZ ügyben hozott ítéletre eredménytelenül hivatkozott, ugyanis az az Unió polgárainak és családtagjainak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló 2004/38/EK. irányelv értelmezésére vonatkozott, a felperes pedig az Irányelv személyi hatályát kijelölő 3. cikk rendelkezései folytán nem tartozik az Irányelv hatálya alá.

[65] A felülvizsgálati kérelem tévesen hivatkozott az EJEB Boultif kontra Svájc ügyben hozott ítéletére is, ugyanis a jelen jogvitában a hatóság kiutasítást nem rendelt el, az EJEB döntése pedig a kiutasítás arányosságának a követelményét határozta meg.

[66] Itt jegyzi meg a Kúria, hogy a felülvizsgálati kérelem csak a befogadás indokai körében hivatkozott az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségességére, kifejezett előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmet nem terjesztett elő a felperes a felülvizsgálati eljárásban, ezért ezzel összefüggésben a Kúriának részletes indokolási kötelezettsége nincs, mindössze megjegyzi, hogy a Kúria nem tartotta indokoltnak az ügyben előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

[67] A Kp. 120. § (5) bekezdés szerint felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, ezért a Kúria a felperes részéről felülvizsgálati eljárásban csatolt, jelen ítélet [41] bekezdésében ismertetett, az elsőfokú ítélet meghozatalát követően született határozatot nem vehette figyelembe.

[68] A fentiek alapján, mivel az elsőfokú bíróság ítélete a tényállást kellő mértékben feltárta, az alkalmazandó jogszabályokat helyesen értelmezve, abból helyes jogi következtetést vont le, s a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott érvelés alaptalan volt, továbbá az elsőfokú ítélet Kúria közzétett határozatától jogkérdésben nem tért el, ezért a Kúria a Kp. 121. § (2) bekezdése alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A döntés elvi tartalma

[69] *Nem sért jogszabályt a bíróság akkor, ha a jogi képviselővel eljáró felet nem, csak a jogi képviselőt idézi a tárgyalásra.*

[70] *A megelőző eljárásban gyakorolható ügyféli jogok sérelmét a teljes eljárás vonatkozásában lehet vizsgálni.*

[71] *Ha az előzetes döntéshozatali eljárás indokoltságát a felülvizsgálati kérelem csak a befogadási okra hivatkozva és indokolás nélkül állítja, a Kúriának nincs a Kp. 32.§ folytán alkalmazandó Pp. 130. § (3) bekezdés szerinti indokolási kötelezettsége.*

Záró rész

[72] A Kúria ítéletét tárgyaláson hozta meg, figyelemmel arra, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében tárgyalás tartását indítványozta.

[73] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése szerint megállapított összegű felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles megfizetni, a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdésére figyelemmel.

[74] A felülvizsgálati eljárásban pernyertes alperesek részéről – a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, Pp. 81. § (1) bekezdése alapján – felszámított perköltség megfizetésére a Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte.

[75] Az ítélettel szembeni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. április 27.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Figula Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró